

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Pia Hilaria R. P. Angelini Gazæi E Societate Iesv Atrebatis

Gazet, Angelin

Antverpiae, 1629

B. Ioannes Euangelista post grauiora negotia cum perdice cicure animum
relaxat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70444](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70444)

Seu manè orexim prouocent, seu cùm cibo
 Iam lenierunt, ore nil aliud ferunt,
 Nil aliud animo (quà vehi licet) vehunt:
 Vnum id per omnes seminarij locos,
 Per arundineta, per salicta vnum sonat;

O vt relucet Magnus in Parnis Deus !

Disce à Cicadâ, quisquis audis, & Deo
 Da pro tenuibus & pusillis reculis
 Laudem Optimoque Maximoque maximam.

*B. Ioannes Euangelista post grauiora nego-
 tia cum per dice cicure animum relaxat.*

Ex Cassian. cap. 21. Collat. 24.

- » **Q**uòd agere diu vis, id aliquando non agas.
 » Eneruis animus reptat in Negotia,
 » Nisi à Sodale fulciatur Otio:
 » Interque danda sunt iocosa feriis,
 » Sed honesta, sed decora. Multò est optima
 » Intercapedo, quâ laborem post quies,
 » Et post quietem fit reciprocos labos.

Id ore clarum, id opere festiuum dedit
 Euangelista, Pectoris promus Sacri,
 Cui totus innatarat, accubus Deo.

Dum regeret Epheson Præsul, alita huic domi
 Cicur à tenellis vnguibus perdix fuit.
 Vbi se negotiis explicarat grandibus,
 Leniter adulans euocatæ, nunc cibos,
 Nunc ille potum porrigebat aliti,
 Tergique leniebat æquor plumeum:
 Si somnus olli adreperet, caldo in sinu

Sine-

Sinebat indormire pacatissimam.

Haud ita pueruli: passerem hi si quem manu
Regunt magistrâ, nunc pedunculos premunt,
Nunc ora; digitis nunc bifurcis impetunt:
Contrahere sese passer, & ventrem tumens
Verti, reuerti, nilque ferre inuitius,
Quam si vel vngue tetigeris caudam leui:
Tum namque tauro biliosior proco,
Iras acuere pertinaces, & graui
Ferire rostro lancinantis indicem.

Alumna perdix cum suo secus est Hero.
Blandum ille mulcet, ipsa mulceri finit;
Et si qua collo pluma deliret, suâ
Perdixis altor hanc reconcinnat volâ.
Nil tolerat ales gratius, quam lubrico
Si lenis affricetur vnguis gutturi:
Et modò sinistram, modò vicissim dexteram
Resupinat aurem, quò Magister hîc scabens
Abigat molestam, si qua sit, pruriginem.

Fors ergo de volûcre Ioannes bonâ
Meridianas exigebat ferias,
Quando leuiculus quispiam è siluâ recens
Venator astat, fœdus etiam tum luto:
Spinofus illi ramus ora pinxerat
Vibice multâ: pendulus tergo lepus,
Et pharetra lateri est: gestat arcum dexterâ,
Cui iam remissis cornibus, neruus, velut
Dormire iussus, liber à crenis fuit.
Erat ille dudum Zebedæidem Patrem
Auidus tueri, & si liceret, alloqui.

Videt ergo, quod videre non adeò iuuat,
Et turpè ringens instar iratæ suis,

- » Quid video? mox in clamat. Id famæ virum!
 » Id sanctitatis! cum volūcre! venimus
 » Illius ergo? tam facile perit seni
 » Senique tanto non reuersurus dies?
 » Neque pluris ille Tempus aureum facit?
 » Compesce, fili, verba, Ioannes ait.
 » Dic age, solutum dextra cur arcum gerit?
 » Cur? inquit ille. Luna si iugis foret
 » Minacis arcus, per breui neruus suo
 » Neruo careret, & vigoris imperu
 » Egenus iret; nec sagittam mittere,
 » Nec, quò libido est, destinare fas foret.

Hic Diuus illum cassibus stringit suis:

- » Et vnde tanta nunc tibi miratio est,
 » Quòd feriantem videris senem, cui
 » Post alta rerum, & grauia curarum domi
 » Forisque gesta, mens habet torpescere,
 » Nisi requietis in sinu, vires nouas
 » Haurire liceat? utque cernis, haurio.
 » Si te volente detur aliquando otium
 » Quiesque fessis arcibus, quidni otium
 » Quiesque fessis artibus detur sua?

Hæc senior: arcu ritè doctus è suo

Venator abiit: vsus & res id volunt.

- » Neruo rigoris irremissi torpidus
 » Lentescit animus; hinc per auras ludere
 Et apertus ire gestit: ut catuli solent,
 Vertiginosum qui volutarunt veru
 Seu carnis assæ seu volucrum ferax,
 Diu rotantes & rotati; liberas
 Iam nacti habenas, & patens pomarium,
 Latâ per herbam saltitantiunculâ

Nouos

Nouos reforbent spiritus, mentem nouam.
 » Quod semper audes agere, semper non ages.

*Ioannes Breuis Eremita fieri optat
 Angelus, & fit Angelus Breuis.*

Ex Vitis Patr. lib. 5.

D Idicerat olim haud pœnitendo scœnore
 Cum fratre Eremum colere Ioannes Breuis.
 Id nomen olli iure vulgus indidit,
 Nam sesquicubito longior paulò fuit;
 Cœperat & Abbas more prisco dicier.
 Et quos labores Solitudo parturit,
 Haud tulerat ægrè, quando seu vertigine
 Retrò actus aliquâ siue factus, vt solent,
 Qui sanctiores esse plus nimio volunt,
 Caliginosâ cocles à superbiâ,
 Hos ore subitus fudit ad Fratrem sonos:
 » O Frater, inquit ille, quantum me mihi
 » Hominem esse sordet, quamque me piget mei
 » Malè tuti, egeni, debilis: sed & leues
 » Telluris istos nauseabundus cibos
 » Nec fero, nec vltra, ferre si velim, queo.
 » Sempërne bibere, semper in somnos graues
 » Leuetque ruere, semper hac circumdari
 » Cogar lacernâ, quæ nec arceat gelu,
 » Nec reprimat æstum? cogar & facere & pati,
 » Quadrupedis instar, aspera, indigna, horrida?
 Attentus aures interim Frater dabat,
 Ecquò illa tandem dicta vergant, insciis.
 Tono & tenore progreditur eodem Breuis:

A 4

Et